

Đề bài:

Trong cuộc sống, em đã gặp nhiều chuyện ấn tượng khó quên. Hãy kể lại một câu chuyện mà em thích thú nhất.

Bài làm

Cuộc sống muôn màu muôn vẻ làm nảy sinh nhiều sự việc bất ngờ, cảm động. Và câu chuyện mà tôi gặp cách đây một tuần là một chuyện như vậy.

Câu chuyện bắt đầu từ giờ ra chơi. Sau hai hồi trống giông giã, cả lớp tôi sung sướng chạy ùa ra sân trường ồn ào. Rồi mỗi người một trò: đá bóng, kéo co, đá cầu... Tôi đang cùng mấy đứa bạn tùm tùm dưới gốc cây bàng nói chuyện thì cậu Bình “bếp xếp” và một vài bạn khác kéo đến. Sở dĩ Bình có cái biệt hiệu đó vì tuy là con trai, nhưng Bình hay đi “buôn” chuyện và khá ác khẩu. Gần đến nơi, Hùng đã nói to:

– Các cậu ơi, lớp mình xảy ra một chuyện hay lắm!

Nghe đến đây, cả lũ con gái chúng tôi với bản tính tò mò vội hỏi dồn tới tấp:

– Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Nói nhanh lên...

Thằng Bình đưa mắt nhìn quanh rồi rử rì:

– Đạo này tớ thường xuyên để ý tới hành tung của bạn Công. Bạn ấy có cái gì lạ lắm. Cứ mỗi giờ ra chơi lại có một bà mang đến cho bạn ấy một cái bọc rất to, mà Công cứ giấu giấu diếm diếm như sợ ai phát hiện vậy. Tớ nghi lắm, không biết trong bọc đó có cái gì hí?

Nghe Bình nói về Công, tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên. Đó là một cậu con trai mới chuyển vào lớp tôi. Cậu ta nhút nhát, thấp bé, nước da ngăm đen, lăm lăm, chẳng bao giờ nói chuyện với ai, cứ đến lớp rồi ra về lẳng lẳng như một cái bóng.

– Vậy không biết trong đó là cái gì nhỉ?

Cả lũ chúng tôi tranh nhau nói. Xem ra đó là một điều bí ẩn lớn mà chúng tôi muốn khám phá.

– Hay là tiền?

– Vớ vẩn. Tiền gì mà nhiều thế được!

– Hay là thứ gì đó ăn được!

– Cũng có thể đấy. Không chừng cu cậu được người quen bồi dưỡng nên giấu không cho bọn mình biết.

– Thôi thôi thôi, các bà đừng nói linh tinh, cứ đi kiểm tra rồi sẽ rõ. Mà kìa, Công đang ôm cái bọc kia kia, lại đó thôi.

Bình thảm thì tổng kết rồi chọt la toáng lên cái phát hiện lạ lùng của nó.

Cả lũ chúng tôi chạy lại gần Công. Bình quát to:

– Công! Mày có cái gì trong bọc đấy, mở ra coi!

Công hốt hoảng trả lời:

– Không, không có gì đâu.

– Cậu định giấu bọn tớ hả, không giấu được đâu. Thôi, mở ra đi nhanh lên.

– Đừng, các cậu đừng mà! Đừng...!

Công chưa nói hết thì cả lũ chúng tôi đã xúm vào giật cái bọc khỏi tay cậu ta. Cái bọc tuột ra, rơi xuống đất. Tung tóe trên sân là những cuống rau muống đã héo úa.

– Các cậu thật quá đáng – Công gào lên, giọng đầy căm hận, nước mắt rơi trên bờ má, cả bọn chúng tôi lùi lại, im lặng:

Thì ra nhà Công nghèo, cậu ta phải đi xin rau muống thừa về cho lợn, gà ăn. Công thì khổ quá, còn chúng tôi thì sung sướng quá, ngày chỉ rửa bát hai lần mà cũng không xong. Mắt tôi nhòa dần đi trong khi xung quanh vẫn rực rỡ một màu nắng vàng óng.

Sau chuyện xảy ra, lớp tôi trở nên trầm lắng hơn, ít có tiếng cãi vã, trêu chọc của Bình cũng như những trò đùa quái ác của chúng các bạn ấy. Giờ đây, mỗi khi nhìn thấy Công, tôi lại cảm thấy xấu hổ vô cùng. Tôi tự trách mình vì đã có lỗi với cậu ấy. Đã có nhiều lúc, tôi muốn nói lời xin lỗi với Công, nhưng cho đến bây giờ, câu nói đó vẫn chưa được cất thành lời.